

Odkaz:

Rozsudek Soudu prvního stupně (druhého senátu) ze dne 27. října 1994, John Deere Ltd proti Komisi Evropských společenství, věc T-35/92, Recueil 1994, s. II-957¹

Klíčová slova:

Hospodářská soutěž – Systém výměny informací – Protisoutěžní účinek – Odmítnutí výjimky

Předmět:

Zrušení rozhodnutí Komise 92/157/EHS ze dne 17. února 1992 v řízení podle článku 85 Smlouvy o EHS (IV/31.370 a 31.446 – UK Agricultural Tractor Registration Exchange, Úř. věst. L 68, s. 19)

Skutkové okolnosti:

(Část „Skutkové okolnosti“ není převzata.)

Právní otázky:

Skutkový základ žalob

¹ Společnost Agricultural Engineers Association Limited (dále jen „AEA“) je oborovým svazem otevřeným všem výrobcům či dovozcům zemědělských traktorů působícím ve Spojeném království. V době rozhodné z hlediska skutkového základu měla okolo 200 členů, mezi nimi zejména Case Europe Limited, John Deere Limited, Fiatagri UK Limited, Ford New Holland Limited, Massey-Ferguson (United Kingdom) Limited, Renault Agricultural Limited, Same-Lamborghini (UK) Limited, Watveare Limited.

a) *Správní řízení*

² S cílem získat negativní atest nebo podpůrně prohlášení o udělení výjimky oznámila AEA dne 4. ledna 1988 Komisi dohodu týkající se informačního systému založeného na údajích o registracích zemědělských traktorů, kterými disponuje Ministerstvo dopravy Spojeného království, nazvaného „UK Agricultural Tractor Registration Exchange“ (dále jen „první oznámení“). Tato dohoda o výměně informací nahradila předchozí dohodu z roku 1975, která nebyla Komisi oznámena. O této posledně jmenované dohodě se Komise dozvěděla v roce 1984 v souvislosti s šetřením zahájeným na základě stížnosti, která jí byla předložena ohledně překážek paralelních dovozů.

³ Přistoupit k dohodě mohou všichni výrobci či dovozci zemědělských traktorů ve Spojeném království, ať jsou či nejsou členy AEA. AEA zajišťuje dohodě sekretariát. Počet účastníků dohody se během období vyšetřování případu měnil v závislosti na vývoji restrukturalizace, která toto odvětví postihla; ke dni oznámení se dohody

---

¹ Jednací jazyk: angličtina

účastnilo osm výrobců včetně žalobkyně. Účastníky této dohody je osm hospodářských subjektů uvedených v bodě 1 výše, které podle Komise drží 87 až 88 % trhu se zemědělskými traktory ve Spojeném království s tím, že o zbytek trhu se dělí několik menších výrobců.

4 Dne 11. listopadu 1988 zaslala Komise oznámení námitek AEA, každému z osmi zúčastněných, jichž se týkalo první oznámení, a rovněž společnosti Systematics International Group of Companies Limited (dále jen „SIL“), zabývající se počítačovými službami a pověřené zpracováváním a správou údajů obsažených ve formuláři V55 (viz bod 6 níže). Dne 24. listopadu 1988 se účastníci dohody rozhodli ji pozastavit. Během slyšení před Komisí žalobkyně uplatňovala, opírajíc se zejména o studii provedenou prof. Albachem, členem Berlin Science Center, že předávané informace mají příznivý vliv na hospodářskou soutěž. Dne 12. března 1990 pět členů AEA – včetně žalobkyně – oznámilo Komisi novou dohodu (dále jen „druhé oznámení“) o šíření informací, nazvanou „UK Tractor Registration Data System“ (dále jen „Data System“), a zavázalo se, že nový systém nebudou používat, dokud neobdrží odpověď Komise na své oznámení.

5 Rozhodnutím 92/157/EHS ze dne 17. února 1992 v řízení podle článku 85 Smlouvy o EHS (IV/31.370 a 31.446 – UK Agricultural Tractor Registration Exchange, Úř. věst. L 68, s. 19, dále jen „rozhodnutí“) Komise:

- shledala, že dohoda o výměně informací o registracích zemědělských traktorů porušuje čl. 85 odst. 1 Smlouvy „tím, že dává podnět k výměně údajů, z nichž může každý výrobce seznat obraty jednotlivých soutěžitelů, jakož i prodeje a dovozy, které uskutečnili jeho vlastní autorizovaní prodejci“ (článek 1);
- zamítla žádost o udělení výjimky podle čl. 85 odst. 3 Smlouvy (článek 2);
- nařídila AEA a účastníkům dohody, aby ukončili protiprávní jednání, pokud tak dosud neučinili, a v budoucnosti se zdrželi účasti na jakékoliv dohodě se stejným nebo podobným cílem či účinkem (článek 3).

b) *Obsah dohody a její právní kontext*

6 Aby mohlo být vozidlo provozováno na veřejných komunikacích ve Spojeném království, musí být podle vnitrostátního zákona registrováno u Department of Transport. Za tyto registrace odpovídají Local Vehicles Licensing Offices (dále jen „LVLO“), kterých existuje okolo 60. Registrace vozidel je předmětem ministerských pokynů procesní povahy nazvaných „Procedure for the first licensing and registration of motor Vehicles“. Podle těchto pokynů musí být k podání žádosti o registraci vozidla použit zvláštní formulář, formulář V55. Podle dohody uzavřené s Ministerstvem dopravy Spojeného království toto ministerstvo předává společnosti SIL některé z informací, které obdrží při registraci vozidel.

7 Účastnice řízení se neshodují na řadě skutkových otázek týkajících se informací uváděných na tomto formuláři a jejich použití. Tyto rozpory lze shrnout následovně.

8 Podle žalobkyně existuje formulář V55 v pěti různých verzích, číslovaných V55/1 až V55/5 a popsáných ve výše zmíněných procesních pokynech. Formuláře V55/2

a V55/4, které používala pouze společnost British Leyland, se již nepoužívají, zatímco formulář V55/3, používaný v případě ztráty či krádeže formuláře V55/1, se vyplňuje ručně. Jediné formuláře, které jsou relevantní v projednávaném případě, jsou tedy verze 1 a 5.

9 Podle Komise existuje formulář v zásadě ve dvou verzích: na jedné straně to jsou formuláře V55/1 až V55/4, které jsou „předvyplněny“ výrobcí a výhradními dovozci a používány autorizovanými prodejci k registraci vozidel, která jsou jim dodána, a na straně druhé formulář V55/5, který se používá pro paralelní dovozy.

10 Podle žalobkyně může být toto rozlišování zavádějící. Formulář V55/5 je používán v případě ojetých vozidel, která jsou poprvé registrována ve Spojeném království, a dále v případě vozidel dovezených do Spojeného království nezávislými dovozci.

11 Podle žalobkyně, zaprvé, je pouze formulář V55/1 „předvyplněn“ na přední straně výrobcem nebo dovozcem vozidla, zatímco zadní stranu vyplňuje nahlášený držitel vozidla, tj. zákazník či vlastník. S výjimkou údajů uváděných v její spodní části jsou údaje uváděné na první stránce formuláře V55/1 reprodukovány na kopii (list 2). Spodní polovina tohoto listu je určena pro statistické údaje. Může být dobrovolně vyplněna nahlášeným držitelem vozidla. I v případě, že nahlášený držitel statistickou část nevyplní, vyžadují výše uvedené ministerské pokyny po autorizovaném prodejci, který uskutečnil prodej, aby uvedl poštovní směrovací číslo svého zákazníka. Takto vyplněný formulář je poté zaslán územně příslušnému LVLO. LVLO oba listy oddělí. První z nich zašle Driver and Vehicle Licensing Centre (dále jen „DVLC“), které vyhotoví a vydá povolení k provozu. Druhý list se, stále v souladu s ministerskými pokyny, zašle společnosti pro zpracování dat, kterou určí veřejným orgánům pro každou velkou kategorii vozidel obchodní kruhy. V případě zemědělských traktorů se jedná o SIL.

12 Zadruhé, stále podle žalobkyně, formulář V55/5 se používá ke všem ostatním prodejům kromě prvních prodejů. V rozporu s tím, co tvrdí žalovaná, neumožňuje identifikovat paralelní dovozy. SIL vytáhne informace uvedené na formuláři, načež je tento formulář zničen, aniž by byl kdy zaslán přímo účastníkům dohody.

13 Podle Komise obsahuje formulář následující údaje, s tím že některé body žalobkyně rozporuje:

- značku (výrobce);
- číslo modelu, série, podvozku: John Deere Limited se domnívá, že tvrzení obsažené v bodě 14 třetí odrážce rozhodnutí je v tomto ohledu neúplné a nepřesné; podle žalobkyně tato informace slouží čistě vnitřním potřebám SIL za účelem zamezení dvojím registracím; žalobkyně tvrdí, že v rozporu s tím, co uvádí Komise, nedává SIL členům k dispozici sériová čísla vozidel; v tomto ohledu ze schůzky mezi účastnicemi řízení a soudcem zpravodajem konané dne 7. prosince 1993 vyplynulo, že informace týkající se sériových čísel (nebo čísel podvozku) jsou sice ze strany SIL zaznamenávány, avšak v systému vzešlém z prvního oznámení již nejsou dále předávány účastníkům dohody, jelikož od 1. září 1988 platí úmluva, že SIL přestane účastníkům dohody zasílat formuláře o registraci vozidla;

- původního autorizovaného prodejce a prodávajícího obchodníka (kód, jméno, adresa a poštovní směrovací číslo): podle žalobkyně, jejíž výpověď byla v tomto bodě potvrzena společností SIL během schůzky konané dne 7. prosince 1993, a v rozporu s tím, co se uvádí v bodě 14 čtvrté odrážce rozhodnutí, SIL do své databáze nekládá jméno, adresu a poštovní směrovací číslo autorizovaného prodejce; kromě toho kódové číslo původního autorizovaného prodejce (políčko 54) je zaznamenáváno pouze tehdy, když není k dispozici kódové číslo prodávajícího obchodníka (políčko 61);
- úplné poštovní směrovací číslo nahlášeného držitele vozidla;
- jméno a adresu nahlášeného držitele: podle žalobkyně a v rozporu s tím, co se uvádí v bodě 14 sedmé odrážce rozhodnutí, SIL z formuláře V55 nečerpá jméno a adresu držitele vozidla. V tomto ohledu bylo na schůzce konané dne 7. prosince 1993 potvrzeno, že ačkoliv se tato informace může objevit na straně 3 formuláře V55, která se jako jediná zasílá společnosti SIL, SIL tuto informaci každopádně nezaznamenává, a tudíž ani nepředává účastníkům dohody.

14 Podle žalobkyně informace využívané ze strany SIL, které, jak uvádí, se týkají výlučně registrací, a nikoliv prodejů, jsou tyto:

- značka vozidla (políčko 18);
- model vozidla (políčko 21);
- popis karoserie vozidla (políčko 23);
- prodávající obchodník (políčko 61);
- poštovní obvod nahlášeného držitele vozidla (políčko 70);
- datum přijetí druhého listu formuláře společností SIL.

15 Podle Komise lze informace předávané účastníkům dohody rozdělit do následujících tří kategorií:

- souhrnné údaje za odvětví: souhrnné prodeje v odvětví s členěním podle výkonu a druhu pohonu či bez tohoto členění; tyto informace jsou k dispozici za roky, čtvrtletí, měsíce či týdny;
- údaje týkající se prodejů každého jednotlivého člena: počet jednotek prodaných jednotlivými výrobci a jejich tržní podíly v různých zeměpisných oblastech: Spojené království jako celek, region, hrabství, území přidělené autorizovanému prodejci, identifikované podle poštovních obvodů, z nichž se každé takové území skládá; tyto informace jsou k dispozici podle měsíců, čtvrtletí či roků (a v posledně uvedeném případě za období předcházejících dvanácti měsíců, za kalendářní rok či za průběžný rok);
- údaje týkající se prodejů autorizovaných prodejců náležejících k distribuční síti každého jednotlivého člena, zvláště dovozů a vývozu autorizovaných prodejců

v jejich příslušných územích. Je tak možné rozeznat dovozy a vývozy mezi různými přidělenými územími a porovnat tyto prodejní činnosti s prodeji, které autorizovaní prodejci dosáhli na svém vlastním území.

16 Kromě toho podle Komise až do 1. září 1988 poskytovala SIL účastníkům dohody kopie formuláře V55/5, který používají nezávislí dovozci. Od tohoto dne jim sděluje pouze informace získané z tohoto formuláře. To však podle Komise umožňuje identifikovat paralelní dovozy z jiných zemí Společenství, hlavně pomocí sériového čísla.

17 Žalobkyně soudí, že pokud by Soud zrušil rozhodnutí, účastníci dohody by provozovali Data System popsany ve druhém oznámení, v rámci kterého by SIL účastníkům dohody poskytovala čtyři druhy informací:

- souhrnné údaje za odvětví: každý člen by mohl získat souhrnné informace o registracích v odvětví, a to buď bez jakéhokoli členění výrobků podle modelů, nebo členěné podle výkonu či druhu pohonu, za Spojené království jako celek nebo za každý z deseti regionů Ministerstva zemědělství, rybolovu a výživy (dále jen „MAFF“), jakož i podle druhu využití půdy, podle hrabství, podle území jeho vlastních autorizovaných prodejců a podle poštovních obvodů. Tyto prodeje by mohly být analyzovány na měsíčním či týdenním základě;
- údaje o vlastních prodejkách podniku: SIL může členům poskytovat zprávy „šité na míru“ týkající se jejich celkových individuálních prodejů a rovněž prodejů – členěných podle modelů – za Spojené království, podle regionu MAFF, podle druhu využití půdy, podle hrabství, podle území jejich vlastních autorizovaných prodejců a podle poštovních obvodů. SIL by kromě toho mohla každému výrobcovi individuálně poskytovat informace, souhrnné nebo členěné podle modelů, o prodejkách uskutečněných autorizovaným prodejcem na jeho území nebo o celkových prodejkách uskutečněných autorizovaným prodejcem, bez uvedení místa prodeje. Tyto údaje by mohly být sdělovány měsíčně. Podle žalobkyně je zapotřebí zdůraznit, že ačkoliv rozhodnutí v bodě 26 správně popisuje informace, které mohou být v tomto ohledu předávány, výrazům „dovozy“ a „vývozy“ autorizovaných prodejců je nutno rozumět tak, že znamenají prodeje uskutečněné jinými autorizovanými prodejci na území dané koncese, respektive prodeje uskutečněné autorizovaným prodejcem mimo území jeho vlastní koncese. Tyto výrazy, které mohou být zavádějící, v žádném případě neoznačují dovoz z jiných členských států či vývoz do takovýchto států. Účelem systému proto není dohlížet nad paralelními dovozy. Žalobkyně zdůrazňuje, že popis podaný Komisí může být zavádějící. Systém by každému z účastníků dohody poskytoval pouze informace o celkových prodejkách zákazníkům usazeným na území určitého autorizovaného prodejce, aniž by byla uvedena totožnost autorizovaného prodejce, který prodej uskutečnil, a informace o celkových prodejkách zákazníkům usazeným na území určitého autorizovaného prodejce, které uskutečnil tento prodejce;
- údaje o prodejkách každého jednotlivého soutěžitele: SIL by mohla sdělovat souhrnné prodeje určitého soutěžitele, dle přání s členěním podle modelů, za celé Spojené království, podle regionu MAFF, podle druhu využití půdy, podle hrabství, podle území vlastních autorizovaných prodejců a podle poštovních obvodů. Tyto údaje by byly sdělovány na měsíčním základě;

- informace získané z formuláře V55: číslo podvozku a datum registrace každého traktoru určité značky prodaného ve Spojeném království. Tyto informace by byly sdělovány na měsíčním základě. Mají umožňovat ověření oprávněnosti nároků ze záruky a nároku na bonus.

18 Konečně, náklady služeb SIL se každému z účastníků dohody účtují v ceně, která je dojednána individuálně s každým z nich. Každý z účastníků dohody je smluvně vázán s SIL na individuálním základě. Žalobkyně trvá na tom, že navzdory pojmenování systému nedochází v jeho rámci k žádné výměně informací mezi účastníky dohody. Pokud k takovýmto výměnám docházelo, žalobkyně se jich nijak neúčastnila a nebyly spojené se systémem jako takovým.

Návrhová žádání účastnic řízení

19 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 7. května 1992 podala žalobkyně tuto žalobu.

20 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- určil, že rozhodnutí Komise ze dne 17. února 1992 v řízení podle čl. 85 odst. 1 Smlouvy o EHS (IV-2/31.370 a 31.446 – UK Agricultural Tractor Registration Exchange) je neplatné;
- uložil žalované náhradu nákladů řízení.

21 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů vynaložených Komisí.

22 Po písemné části řízení předseda druhého senátu Soudu usnesením ze dne 28. října 1993 rozhodl o spojení, pro účely ústní části řízení, této věci s žalobou T-34/92, Fiatagri UK Limited a New Holland Ford Limited v. Komise, s výhradou důvěrnosti některých částí projednávané žaloby a některých jejích příloh ve vztahu k žalobkyním ve věci T-34/92.

23 Po vyslechnutí zprávy soudce zpravodaje Soud (druhý senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení bez dokazování. Vyzval nicméně Komisi, aby odpověděla na několik písemných otázek a předložila některé dokumenty. Žalovaná odpověděla na položené otázky a předložila požadované dokumenty dne 2. prosince 1993. Kromě toho byly účastnice řízení, jakož i SIL vyzvány, aby se zúčastnily schůzky se soudcem zpravodajem za podmínek stanovených v článku 64 jednacího řádu. Tato schůzka se uskutečnila dne 7. prosince 1993. Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Soudu byly vyslechnuty na veřejném jednání konaném dne 16. března 1994. Na veřejném jednání byl vyslechnut p. Hodges, zastupující společnost SIL, jako svědek za podmínek stanovených článkem 68 a následujícími jednacího řádu.

Žalobní důvody a argumenty účastnic řízení

24 Na podporu svého návrhového žádání směřujícího ke zrušení uplatnila žalobkyně jedenáct žalobních důvodů, které se dělí na tři odlišné skupiny.

25 Pokud jde o dodržení pravidel správního řízení, žalobkyně tvrdí:

- že rozhodnutí trpí porušením podstatných formálních náležitostí;
- že vykazuje rozpor mezi svým odůvodněním a výrokem.

26 Pokud jde o druhou skupinu žalobních důvodů, žalobkyně uvádí čtyři hlediska „obecné povahy“. Tvrdí:

- že rozhodnutí spočívá na věcně nesprávných skutkových zjištěních;
- že systém výměny informací nepředstavuje sám o sobě porušení pravidel Společenství v oblasti hospodářské soutěže a že rozhodnutí je neslučitelné s politikou Společenství v oblasti hospodářské soutěže, a vychází proto ze zneužití pravomoci;
- že dotčená praxe nepředstavuje porušení článku 5 Smlouvy o EHS orgány Spojeného království;
- že rozhodnutí porušuje pravidla týkající se důkazního břemene.

27 Konečně třetí skupina zahrnuje pět žalobních důvodů. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí:

- že sporný systém výměny informací nevykazuje povahu dohody ve smyslu čl. 85 odst. 1 Smlouvy;
- že šíření informací o prodejkách každého jednotlivého soutěžitele nenarušuje hospodářskou soutěž;
- že totéž platí pro šíření informací o prodejkách autorizovaných prodejců každého z účastníků dohody;
- že dotčený systém šíření informací neovlivňuje dostatečně významně obchod mezi členskými státy;
- že i když připustí – což popírá – že dotčený systém výměny informací spadá do působnosti čl. 85 odst. 1 Smlouvy, jsou splněny podmínky pro použití čl. 85 odst. 3.

A – K první skupině žalobních důvodů, týkající se dodržení pravidel správního řízení

Co se týče prvního žalobního důvodu, vycházejícího z porušení podstatných formálních náležitostí

Stručný popis argumentace účastnic řízení

28 Žalobkyně tvrdí, že má důvod pochybovat, zda rozhodnutí bylo ověřeno v souladu s podmínkami stanovenými článkem 12 tehdy platného jednacího řádu Komise 63/41/EHS ze dne 9. ledna 1963 (Úř. věst. 1963, 17, s. 181), ponechaného přechodně v platnosti článkem 1 rozhodnutí Komise 67/426/EHS ze dne 6. července 1967 (Úř. věst. 1967, 147, s. 1) a naposledy změněného rozhodnutím Komise 86/61/EHS, Euratom, ESUO ze dne 8. ledna 1986 (Úř. věst. L 72, s. 34). V tomto ohledu se opírá o rozsudek Soudu ze dne 27. února 1992, BASF a další v. Komise (T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 a T-104/89, Recueil, s. II-315), a tvrdí, že obdržela pouze kopii rozhodnutí a že neví, zda rozhodnutí bylo ověřeno předsedou a generálním tajemníkem Komise v souladu s ustanoveními článku 12 výše zmíněného prozatímního jednacího řádu. Proto po Komisi žádá, aby v rámci dokazování v projednávané věci předložila originál rozhodnutí, a pro případ, že by tak Komise odmítla učinit, žádá Soud, aby za tím účelem přijal důkazní opatření. Pokud by předložení originálu rozhodnutí odhalilo nedodržení článku 12 prozatímního jednacího řádu Komise, porušovalo by oznámené rozhodnutí podstatné formální náležitosti a muselo by být prohlášeno za neplatné.

29 Žalobkyně rovněž tvrdí, že neví, zda rozhodnutí Komise ze dne 5. listopadu 1980 o pověření komisaře odpovědného za otázky hospodářské soutěže, které nebylo zveřejněno, tohoto komisaře zmocnilo, aby rozhodnutí oznamoval pomocí kopií. Má za to, že pokud by se Komise měla opírat o toto pověření, muselo by být uvedené rozhodnutí předloženo, aby Soud mohl přezkoumat platnost výkonu této delegace. Kromě toho žalobkyně tvrdí, že v daném případě Komise nemohla takové pověření platně schválit, protože Soudní dvůr rozhodl, že rozhodnutí o delegaci pravomoci na jediného komisaře musí být zveřejněno. Jelikož Komise toto rozhodnutí o delegaci nezveřejnila, porušuje sporné rozhodnutí podstatné formální náležitosti a musí být prohlášeno za neplatné.

30 Komise má za to, že žalobkyni nic neumožňuje úspěšně tvrdit, že v tomto případě nebyl dodržen jednací řád Komise. Komise uplatňuje, že žalobní důvod není podložen podrobnými tvrzeními, a proto musí být zamítnut. Závěrem připomíná, že oznámení aktu bylo řádné, neboť oznámená kopie je ověřena generálním tajemníkem Komise jako pravá kopie originálu a adresát měl možnost se s právním aktem seznámit. Komise proto nemá žádnou povinnost předložit originál rozhodnutí, což nicméně učiní, pokud jí to Soud nařídí.

Závěry Soudu

31 Soud má za to, že při neexistenci jakéhokoliv důkazu, který by mohl zpochybnit jeho platnost, se na rozhodnutí, které je předmětem projednávané žaloby, tak, jak bylo oznámeno žalobkyni, musí vztahovat presumpce platnosti, kterou požívají akty Společenství. Jelikož žalobkyně nepředložila nejmenší důkaz, který by mohl tuto presumpci vyvrátit, Soudu nepřísluší, aby nařídil provést požadovaná důkazní opatření. Co se dále týče řádnosti postupu vyhotovení kopie rozhodnutí a jejího oznámení, Soud má za to, že i kdyby se prokázaly vady týkající se této kopie nebo řádnosti jejího oznámení podnikům, tyto vady by v žádném případě neměly vliv na legitimitu rozhodnutí a mohly by pouze ovlivnit počátek běhu lhůty pro podání žaloby proti němu. Navíc jak vyplývá ze samotného znění projednávané žaloby, žalobkyně se v daném případě mohla s rozhodnutím plně seznámit a mohla uplatnit veškerá svá procesní práva. V projednávaném případě byla totiž žalobkyně adresátem kopie

rozhodnutí, která byla ověřena jako pravá kopie generálním tajemníkem Komise. Při neexistenci jakýchkoliv vážných indicií, které by mohly zpochybnit její řádnost, je takováto kopie považována za pravou (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. října 1989, Dow Chemical Iberica a další v. Komise, 97/87 až 99/87, Recueil, s. 3165, bod 59, a rozsudek Soudu ze dne 7. července 1994, Dunlop Slazenger v. Komise, T-43/92, Recueil, s. II-441, body 24 a 25). Vzhledem ke všem těmto okolnostem musí být tento žalobní důvod zamítnut, aniž by bylo zapotřebí, aby Soud vyhověl žádostem žalobkyně o předložení písemností.

Co se týče druhého žalobního důvodu, vycházejícího z rozporu mezi výrokem rozhodnutí a odůvodněním, na němž je rozhodnutí založeno

Stručný popis argumentace účastnic řízení

32 Podle žalobkyně výrok rozhodnutí postrádá soudružnost a jasnost. Na jedné straně musí účastníci dohody podle článků 1 a 3 výroku ukončit systém výměny informací v rozsahu, v němž tento systém umožňuje rozeznat prodeje každého ze soutěžitelů, přičemž však v rozporu s tímto výrokem rozhodnutí připouští, že výměna informací týkajících se prodejů uskutečněných jednotlivými soutěžiteli, jmenovitě výměna, která umožňuje zjistit individuální údaje, je legální, za podmínky, že předávané informace jsou staré jeden rok; na straně druhé podle stejných článků výroku rozhodnutí musí účastníci ukončit systém výměny informací v rozsahu, v němž svým členům poskytuje informace o prodejích a dovozech uskutečněných jejich vlastními autorizovanými prodejci. Avšak rozhodnutí neupřesňuje, zda je šíření údajů o prodejích autorizovaných prodejců povoleno, alespoň pokud se souhrnné údaje týkají přinejmenším deseti vozidel, jak uvádí bod 54 rozhodnutí, nebo zda, jak se zdá, že naznačují body 55 a 56, je šíření těchto informací stále považováno za způsobilé omezovat činnost autorizovaných prodejců, v kterémžto případě by bylo třeba uvést, za jakých podmínek by systém výměny informací byl takové povahy, že by vylučoval jakoukoli možnost omezení činnosti těchto prodejců.

33 Komise má za to, že ve světle svého odůvodnění, a zejména ve světle bodu 61 týkajícího se výměny informací, které nemají samy o sobě za následek omezení hospodářské soutěže, je výrok rozhodnutí dostatečně jasný (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 1975, Suiker Unie a další v. Komise, 40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Recueil, s. 1663).

Závěry Soudu

34 V tomto ohledu Soud zaprvé poznamenává, že ve svém bodě 50 rozhodnutí zkoumá, do jaké míry je systém výměny informací týkající se minulých prodejů způsobilý narušit hospodářskou soutěž na dotyčném trhu. V posledním pododstavci tohoto bodu Komise uvádí, že soudí, „že každoroční výměna jeden rok starých údajů o prodejích uskutečněných jednotlivými soutěžiteli v celé zemi, v regionech MAFF a podle druhu využití půdy, byť s členěním podle modelů, může být považována za systém výměny obchodních informací, které nemají za následek významné narušení hospodářské soutěže mezi výrobci“. Toto posouzení se týká výlučně předávání údajů týkajících se prodejů každého jednotlivého soutěžitele účastníkům dohody. Ze samotného jeho znění vyplývá, že toto posouzení se týká pouze informací, jejichž periodicita šíření je roční, a že nepředjímá závěry Komise, co se týče přípustnosti

systému výměny informací jako celku, neboť některé z informací šířených tímto systémem jsou distribuovány s týdenní, měsíční či čtvrtletní periodicitou. Navíc takové posouzení nechává otevřenu otázku přípustnosti systému z hlediska článku 85 Smlouvy v rozsahu, v němž se tento systém týká zejména prodeje autorizovaných prodejců každého jednotlivého člena. Takové posouzení proto není neslučitelné s výše uvedeným článkem 1 výroku rozhodnutí.

35 Soud zadruhé podotýká, že z porovnání bodů 54, 55 a 56 rozhodnutí jasně vyplývá, že Komise zastává názor, že předávání informací týkajících se uskutečněných prodeje účastníkům dohody může narušit hospodářskou soutěž na dotyčném trhu pouze tehdy, pokud se netýká souhrnných prodeje alespoň deseti jednotek. Proto není žalobkyně oprávněna opírat se ani o údajný rozpor mezi uvedenou částí odůvodnění rozhodnutí a jeho výrokem, pro nějž odůvodnění tvoří nezbytný základ.

36 Z předcházejícího vyplývá, že druhý žalobní důvod uplatněný žalobkyní, který vychází z údajného rozporu mezi odůvodněním rozhodnutí a články 1 a 3 jeho výroku, musí být zamítnut.

B – K druhé skupině žalobních důvodů, týkající se „hledisek obecné povahy“

Co se týče prvního žalobního důvodu, vycházejícího z věcné nesprávnosti skutkových zjištění, na nichž rozhodnutí spočívá

Stručný popis argumentace účastnic řízení

37 Podle žalobkyně může být předmětem rozhodnutí pouze nový systém výměny informací oznámený Komisí dne 12. března 1990. Příkaz k ukončení dohody, od které bylo výslovně upuštěno, je totiž protiprávní. Proto by mohl příkaz směřovat pouze proti nové dohodě. Avšak takovýto příkaz by nebyl oprávněný, protože názor Komise, podle kterého „protisoutěžní skutečnosti“ zjištěné u starého systému zůstávají v novém systému nezměněny, spočívá na skutkovém omylu. Oba systémy se totiž liší v několika ohledech, takže tvrzení Komise týkající se prvků starého systému, které nebyly začleněny do nového systému, nejsou relevantní.

38 Komise má za to, že vzhledem k tomu, že Data System byl oznámen pouze jménem pěti z podniků účastnících se dohody, byla povinna rozhodnout o systému oznámeném v roce 1988, s odkazem na nějž bylo provedeno oznámení ze dne 12. března 1990 a který nebyl zrušen. V každém případě se Komise domnívá, že Data System, ve kterém se změny omezují na čtyři druhy informací, neobsahuje v porovnání s prvním oznámením podstatné změny, které by vyžadovaly samostatnou analýzu. Stejně jako předchozí systém umožňuje i nový systém zjistit původ a místo určení každého traktoru. Je proto jasné, že rozhodnutí se týká současně prvního oznámení i změn, které v něm byly učiněny v roce 1990.

Závěry Soudu

39 Soud se především domnívá, že Komise správně tvrdí, že jelikož se v tomto případě zabývala prvním a druhým oznámením současně, byla povinna posoudit legalitu z hlediska článku 85 Smlouvy u obou těchto oznámení, přinejmenším proto, že jednak druhé oznámení nebylo učiněno všemi subjekty, které podepsaly první

oznámení, jednak oznamující strany výslovně neprohlásily, že první z obou oznámení stahují. První část žalobního důvodu, vycházející z toho, že předmětem rozhodnutí mohl být pouze nový systém, proto musí být zamítnuta.

40 Soud zadruhé konstatuje, že po přezkoumání slučitelnosti systému výměny informací vycházejícího z prvního oznámení s článkem 85 Smlouvy rozhodnutí v bodě 65 uvedlo, že „výše rozvinuté úvahy týkající se čl. 85 odst. 1 a 3 se vztahují obdobně na pozměněné oznámení ze dne 12. března 1990“. Nicméně argument žalobkyně, podle kterého je toto posouzení věcně nesprávné z toho důvodu, že Data System, kterého se týká druhé oznámení, již nepočítá s každodenním přenosem informací ani se zasláním formuláře V55 účastníkům dohody, musí být odmítnut. Je totiž nesporné, že rozhodnutí, které uvádí, že Data System „nadále poskytuje měsíční údaje o objemu prodejů a tržních podílech členů a autorizovaných prodejců, jakož i podrobné informace, jako je číslo podvozku a datum registrace, u každé prodané jednotky“, nijak netvrdí, že v rámci Data System se účastníkům dohody určité informace předávají každodenně nebo že se jim zasílá formulář V55. Druhá část žalobního důvodu tedy postrádá věcné opodstatnění.

41 Z předcházejícího vyplývá, že žalobní důvod vycházející z toho, že rozhodnutí trpí skutkovými omyly, musí být zamítnut.

Co se týče druhého žalobního důvodu, vycházejícího z toho, že sporná dohoda neporušuje pravidla Společenství v oblasti hospodářské soutěže

Stručný popis argumentace účastnic řízení

42 Podle žalobkyně Komise poprvé konstatovala, že systém výměny informací je v rozporu s pravidly Společenství v oblasti hospodářské soutěže, pouze na základě posouzení samotného systému, aniž by prokázala existenci koordinovaných omezení hospodářské soutěže vyplývajících z dohody. Rozhodnutí proto neodpovídá rozhodovací praxi Komise a představuje zneužití pravomoci.

43 Tvrzení obsažené v bodě 37 první větě rozhodnutí, podle kterého systém výměny informací nutně omezuje hospodářskou soutěž, pokud své účinky vyvolává na silně koncentrovaném trhu, ústí ve stanovení zákazu „per se“, což je bezprecedentní řešení. Dotčený systém totiž poskytuje pouze informace historické povahy a netýká se ani cenové politiky, ani žádného prvku obchodní strategie. Kromě toho předávané údaje neslouží k podpoře dohod omezujících hospodářskou soutěž. Účastníci dohody neusilují o stabilizaci svých nynějších podílů na trhu. Dotčená výměna informací se mimoto netýká ani dohody o rozdělení trhů, ani systému výměny informací tvořícího součást dohody o cenách. Konečně, Komise se nemůže opírat o výše uvedený rozsudek Suiker Unie a další v. Komise, který se týkal výměny informací vztahujících se k budoucím prodejům.

44 Komise poprvé kritizovala existenci systému výměny informací na „velmi koncentrovaném trhu“, aniž by zjišťovala, zda takovýto systém skutečně vyvolává protisoutěžní účinky. Takovéto porušení „per se“ pravidel hospodářské soutěže systémem výměny informací nemá žádnou oporu v judikatuře Společenství. Proto z ní není možné vyvodit ta kritéria, na která Komise podle svého tvrzení odkazuje jako na prostředek posouzení dopadu systému výměny informací na trh. Judikatura

přijímá jiná kritéria a rozlišuje mezi dohodami, které jsou zakázány „per se“, a dohodami, které nutně neomezuji hospodářskou soutěž. V posledně jmenovaném případě Soudní dvůr zjišťoval, jaké by byly podmínky hospodářské soutěže, pokud by sporná praxe neexistovala. V projednávaném případě taková analýza schází. Transparentnost trhu, která zdaleka „nutně“ neoslabuje hospodářskou soutěž, jak tvrdí rozhodnutí, ji ve skutečnosti posiluje tím, že umožňuje podnikům okamžitě reagovat na kroky konkurentů. Transparentnost trhu, na kterou podniky vynakládají značné částky, je pro ně jediným prostředkem, jak zjistit, zda je určitá soutěžní iniciativa úspěšná.

45 Podle žalobkyně Komise v Sedmé zprávě o politice hospodářské soutěže, zveřejněné v roce 1978, zamýšlela rozlišovat mezi výměnami informací, které se týkají statistických údajů, a výměnami, které se týkají cen. V projednávaném případě se dotčený systém výměny informací netýká citlivých informací a Komise chybně postavila na roveň výměnu informací týkající se cen se systémem, který se cen netýká. Tímto Komise opouští své stanovisko, které vyjádřila ve výše zmíněné Sedmé zprávě o politice hospodářské soutěže. V rozporu s tím, co tvrdí žalovaná, „Policy outline of the AEA“ („Nástin politiky AEA“) neodporuje stanovisku žalobkyně, podle kterého se žádné informace nepředávají mezi členy systému. Tvrzení žalované, podle kterého je jediným efektem výměny informací mezi soutěžiteli zlepšení transparentnosti mezi nimi samotnými, na úkor jakéhokoliv zvýšení transparentnosti pro zákazníky, je nesprávné, protože velká část shromážděných informací se zpřístupňuje veřejnosti prostřednictvím AEA. Spotřebitel navíc z výměny informací těží, jelikož tato výměna umožňuje lepší plánování výroby a snížení nákladů.

46 Podle Komise se žalobkyně mylí, když tvrdí, že Komise shledala protiprávní jednání „per se“. Takovéto zjištění by znamenalo, že dotčená praxe je zakázána bez ohledu na podmínky fungování trhu. Rozhodnutí ovšem obsahuje podrobnou analýzu podmínek fungování trhu. Komise má za to, že žalobkyně rovněž chybně tvrdí, že rozhodnutí odporuje její předchozí rozhodovací praxi. Přístup zvolený v projednávané věci je rovněž v souladu s judikaturou Soudního dvora. Ve výše zmíněné Sedmé zprávě o politice hospodářské soutěže Komise rozlišuje mezi systémy výměny informací, které jsou neutrální z hlediska hospodářské soutěže, a systémy, které jsou způsobilé hospodářskou soutěž narušit. Vyjmenovává zde tři hlavní kritéria, která se mají vzít v úvahu za účelem posouzení přípustnosti dotčeného systému výměny informací z hlediska článku 85 Smlouvy. Těmito třemi kritérii jsou povaha vyměňovaných informací, struktura relevantního trhu a odpověď na otázku, zda systém výměny informací může rovněž zlepšit transparentnost trhu pro spotřebitele. Právě tato kritéria použila Komise v projednávané věci, když došla k závěru, že sporný systém výměny informací je v rozporu s článkem 85 Smlouvy.

Závěry Soudu

47 Soud konstatuje, že podle rozhodnutí je analýza dopadu výměny informací na hospodářskou soutěž na trhu se zemědělskými traktory ve Spojeném království provedena v bodech 35 až 56 odůvodnění výhradně z hlediska účinků dohody. Tato analýza je provedena za použití dvou rozlišovacích kritérií. Zprv, rozhodnutí rozlišuje mezi protisoutěžními účinky vyplývajícími z šíření údajů týkajících se každého jednotlivého soutěžitele (body 35 až 52), na jedné straně, a protisoutěžními

účinky vyplývajícími z šíření údajů o obchodních případech uskutečněných autorizovanými prodejci každého účastníka dohody (body 53 až 56), na straně druhé. Zadruhé, v rámci analýzy účinků vyplývajících z šíření údajů o prodejkách uskutečněných jednotlivými soutěžiteli rozhodnutí rozlišuje mezi negativním účinkem pro „skrytou soutěž“ (body 37 až 43) a negativními účinky pro přístup na trh, kterým čelí výrobci, kteří nejsou účastníky dohody (body 44 až 48).

48

Co se týče nejprve protisoutěžního účinku vyplývajícího z šíření údajů o prodejkách každého jednotlivého soutěžitele, rozhodnutí (body 35 až 43) především uvádí, že systém výměny informací zajišťuje úplnou transparentnost mezi dodavateli, co se týče podmínek fungování trhu. Vzhledem k charakteristickým rysům trhu tato transparentnost potlačuje veškerou zbývající „skrytou soutěž“ mezi podniky a odstraňuje jakoukoli nejistotu, co se týče předvídatelnosti chování soutěžitelů. Dále rozhodnutí uvádí, že sporný systém výměny informací vede k radikální diskriminaci z hlediska podmínek přístupu na trh mezi jeho členy, kteří mají k dispozici informace umožňující jim předvídat chování svých konkurentů, a výrobci, kteří nejsou účastníky dohody, a kteří nejenže jsou vystaveni nejistotě ohledně chování svých konkurentů, ale navíc musejí strpět, že jejich chování bude okamžitě prozrazeno jejich hlavním konkurentům, jestliže se k systému připojí, aby výše uvedený handicap vyrovnali.

49

Co se dále týče protisoutěžního účinku vyplývajícího z šíření údajů o prodejkách autorizovaných prodejců, rozhodnutí (body 53 až 56) uvádí, že systém výměny informací může odhalit prodeje jednotlivých soutěžitelů na úrovni každého koncesovaného území. Rozhodnutí totiž uvádí, že pod určitou prahovou hodnotou mohou prodeje uskutečněné na území daného autorizovaného prodejce umožňovat přesné rozeznání každé z dotčených transakcí. Komise v rozhodnutí soudí, že ohledně určitého období a výrobku je deset jednotek tou prahovou hodnotou, pod jejíž úrovní je možná individualizace informací a která umožňuje rozeznat každý prodej (bod 54). Rozhodnutí dále uvádí, že prostřednictvím znalostí, které poskytuje o prodejkách uskutečněných soutěžiteli na území určitého autorizovaného prodejce („dealer imports“) a rovněž o prodejkách uskutečněných autorizovaným prodejcem mimo jeho území („dealer exports“), umožňuje systém sledovat činnost autorizovaných prodejců a rozeznat dovozy a vývozy, a tím i dohlížet na „paralelní dovozy“ (bod 55). Tato situace může omezovat hospodářskou soutěž v rámci značky, se všemi negativními dopady, které z toho mohou vyplývat pro ceny.

50

Co se týče údajného rozporu mezi rozhodnutím a předchozí rozhodovací praxí Komise, Soud má za to, že rozhodnutí v žádném případě nevykazuje nesoulad s předchozí rozhodovací praxí Komise ani zneužití pravomoci. Uváděná rozhodnutí Komise se totiž týkají buď výměny informací, v nichž jde o jiné informace než v projednávané věci, anebo trhů, jejichž charakteristiky a způsoby fungování jsou ze své podstaty odlišné od charakteristik a způsobů fungování relevantního trhu. Žalobkyně rovněž neprokázala, že Komise v rozhodnutí porušila některé ze zásad, které se zavázala dodržovat, zejména ve výše uvedené Sedmé zprávě o politice hospodářské soutěže.

51

Soud poznamenává, že toto rozhodnutí, jak podotýká žalobkyně, je prvním, v němž Komise zakázala systém výměny informací týkající se dostatečně stejnorodých výrobků, který se netýká přímo cen těchto výrobků, ale který netvoří základ ani pro

nějaký jiný protisoutěžní mechanismus. V tomto ohledu má Soud za to, že transparentnost mezi hospodářskými subjekty může na skutečně soutěžním trhu v zásadě přispět k intenzifikaci hospodářské soutěže mezi dodavateli, jak jistě správně tvrdí žalobkyně, protože v takovémto případě není okolnost, že hospodářský subjekt zohledňuje informace o fungování trhu, které má k dispozici díky systému výměny informací, aby přizpůsobil své chování na trhu, takové povahy, s ohledem na atomizovaný charakter nabídky, aby snížila nebo odstranila pro ostatní hospodářské subjekty veškerou nejistotu, pokud jde o předvídatelnost chování konkurentů. Pokud se naproti tomu na určitém trhu, který je tak jako dotčený trh silně koncentrovaným oligopolním trhem, a na němž je v důsledku toho hospodářská soutěž již značně zeslabena a výměna informací usnadněna, mezi nejvýznamnějšími dodavateli a navzdory tvrzením žalobkyně výhradně k jejich prospěchu, a tudíž s vyloučením ostatních dodavatelů a spotřebitelů, všeobecně vyměňují v krátkých časových intervalech přesné informace, které se týkají identifikace registrovaných vozidel a místa jejich registrace, pak je to podle názoru Soudu způsobilé, jak vyložila Komise, citelně narušit hospodářskou soutěž, která mezi hospodářskými subjekty přetrvává (viz bod 81 níže). Za takových okolností má totiž pravidelné a časté sdílení informací o fungování trhu za následek, že se všem soutěžitelům periodicky prozrazují postavení na trhu a strategie různých soutěžitelů.

52 Kromě toho poskytování dotčených informací všem dodavatelům jednak předpokládá dohodu, přinejmenším tichou, mezi hospodářskými subjekty za účelem vymezení hranic území autorizovaných prodejců odkazem na systém poštovních směrovacích čísel Spojeného království a rovněž institucionální rámec umožňující výměnu informací mezi těmito subjekty prostřednictvím oborového sdružení, kterého jsou členy, jednak s ohledem na svou periodicitu a systematickou povahu umožňuje danému subjektu přesněji předvídat chování jeho konkurentů, a tím zmenšuje nebo odstraňuje nejistotu ohledně fungování trhu, která by při neexistenci takovéto výměny informací přetrvávala. Navíc Komise v bodech 44 až 48 rozhodnutí správně tvrdí, že ať už subjekt usilující o průnik na trh se zemědělskými traktory ve Spojeném království přijme jakékoliv rozhodnutí a bez ohledu na to, zda se stane účastníkem dohody či nikoliv, tato dohoda je pro něj nutně nepříznivá. Dotyčný hospodářský subjekt se totiž buď nestane účastníkem dohody o výměně informací, a na rozdíl od svých konkurentů se tak připraví o vyměňované informace a o znalost trhu, kterou tyto informace přinášejí, nebo se účastníkem dohody stane, a potom bude jeho obchodní strategie okamžitě prozrazena všem jeho konkurentům skrze informace, které dostávají.

53 Z předcházejícího vyplývá, že žalobní důvod vycházející z toho, že sporná dohoda o výměně informací nemůže porušovat pravidla Společenství v oblasti hospodářské soutěže, musí být zamítnut.

Co se týče třetího žalobního důvodu, týkajícího se neexistence porušení článku 5 Smlouvy orgány Spojeného království

Stručný popis argumentace účastnic řízení

54 Podle žalobkyně zasláním druhého listu formuláře V55 orgány Spojeného království nezvýhodňují ani nepodporují žádnou kartelovou dohodu, takže bod 49 rozhodnutí, podle něhož mohou být orgány veřejné moci vystaveny obvinění z porušení práva,

není v tomto bodě v souladu s judikaturou Soudního dvora. V tomto případě individuální smlouvy uzavřené mezi každým jednotlivým účastníkem dohody a SIL nemohou být kvalifikovány jako kartelové dohody. Ostatně orgány jednotlivých členských států zveřejňují řadu podrobných statistik týkajících se různých konkrétních trhů a slučitelnost této praxe s pravidly Smlouvy o EHS není Komisí zpochybňována.

55 Komise nepředložila žádné zvláštní vyjádření ohledně tohoto žalobního důvodu.

Závěry Soudu

56 Soud úvodem poznamenává, že zkoumaný žalobní důvod musí být vykládán v tom smyslu, že zpochybňuje legalitu šestého a posledního pododstavce bodu 49 rozhodnutí, podle kterého „[k]onečně skutečnost, že ministerstvo dává podnikům určitého odvětví k dispozici údaje umožňující zjistit prodeje jednotlivých soutěžitelů, v protikladu k souhrnným údajům, které nedovolují jednotlivé soutěžitele zjistit, nebrání použití článku 85 Smlouvy o EHS na chování dotyčných podniků. Toto znamená naopak pouze to, že i orgány veřejné moci mohou být za určitých okolností vystaveny obvinění z porušení práva, v tomto případě článku 5 Smlouvy, neboť z ustanovení článku 85 ve spojení s čl. 3 písm. f) a čl. 5 druhým pododstavcem Smlouvy o EHS vyplývá, že ustanovení vnitrostátního práva nebo vnitrostátní správní praxe nesmějí narušovat plné uplatnění pravidel Společenství v oblasti hospodářské soutěže“.

57 Soud dále připomíná, že článek 5 Smlouvy ukládá členským státům, aby přijaly veškerá vhodná opatření k zajištění výkonu povinností vyplývajících ze Smlouvy, a ukládá jim, aby se zdržely „jakýchkoli opatření, jež by mohla ohrozit dosažení cílů [...] smlouvy“.

58 V daném případě Soud konstatuje, že z výše uvedeného bodu 49 rozhodnutí jasně vyplývá, že za určitých okolností by sporná praxe mohla zároveň představovat porušení článku 85 Smlouvy dotyčnými podniky a porušení čl. 3 písm. f) a článků 5 a 85 též smlouvy členským státem, na jehož území se takováto praxe uskutečňuje, aniž by jednání vnitrostátních orgánů mohlo jakkoliv zprošťovat hospodářské subjekty odpovědnosti za následky porušení ustanovení čl. 85 odst. 1 Smlouvy z jejich strany. Kromě toho z bodu 49 rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutí se výslovně zdržuje odpovědi na otázku, zda sporná praxe může představovat porušení povinností uložených orgánům Spojeného království článkem 5 Smlouvy. Žalobní důvod vycházející z toho, že sporná praxe nepředstavuje porušení článku 5 Smlouvy, tudíž v každém případě nelze než zamítnout.

Co se týče čtvrtého žalobního důvodu, vycházejícího z porušení pravidel o důkazním břemenu

Stručný popis argumentace účastnic řízení

59 Podle žalobkyně Komise nesplnila svou povinnost předložit důkaz o tvrzených protisoutěžních účincích. Jelikož byl dotčený systém výměny informací používán od roku 1975 do roku 1991, jeho posouzení z hlediska čl. 85 odst. 1 Smlouvy mělo spočívat výhradně na posouzení jeho skutečných účinků, a nikoliv pouze jeho

potenciálních účinků. Při neexistenci skutečných protisoutěžních účinků by jakékoliv pochyby měly svědčit ve prospěch oznamujících stran. V důsledku záměny pojmů ovlivnění hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy Komise nezjišťovala, zda hospodářská soutěž byla na základě dotčené výměny informací skutečně omezena, a neprokázala existenci narušení hospodářské soutěže vyplývajícího ze sporné výměny informací. V projednávaném případě nic neumožňuje dojít k závěru, že na velmi koncentrovaném trhu systém výměny informací narušuje hospodářskou soutěž. Pokud by nebyly nijak zkoumány negativní účinky pro hospodářskou soutěž vyplývající ze sporné praxe, jakoukoliv smlouvu by v konečném důsledku bylo možné považovat za smlouvu mající dopad na hospodářskou soutěž.

- ⁶⁰ Podle Komise rozhodnutí vyhovuje zásadám stanoveným v tomto ohledu Soudním dvorem v jeho rozsudku ze dne 30. června 1966, *Société technique minière* (56/65, Recueil, s. 337). Komise totiž nejdříve zkoumala předmět dohody a Data System a poté zjišťovala, zda účinky dohody mohly ovlivnit hospodářskou soutěž na společném trhu. Rozhodnutí obsahuje popis všech skutkových a právních okolností, na jejichž základě Komise dospěla k závěru, že dohoda má za následek citelné narušení hospodářské soutěže na společném trhu. Odkaz na rozsudek Soudního dvora ze dne 26. listopadu 1975, *Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique v. Komise*, zvaný „*Papiers peints de Belgique*“ (73/74, Recueil, s. 1491), není relevantní, protože rozhodnutí nezavádí žádnou novou zásadu, nýbrž se omezuje na aplikaci již dříve existujících zásad na projednávaný případ. Tento závěr je založen na zjištění, že trh je oligopolní, stagnující a omezený. Komise splnila požadavky vyplývající z judikatury, jmenovitě že má provést vyčerpávající skutkovou a právní analýzu a vysvětlit důvody, proč má dohoda a Data System s přihlédnutím k povaze vyměňovaných informací a struktuře trhu za následek významné vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže.

Závěry Soudu

- ⁶¹ Soud má za to, že v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, nemá okolnost, že žalovaná není schopna prokázat, že sporná praxe vyvolává skutečný protisoutěžní účinek na relevantním trhu, účinek, který by mohl vyplývat mimo jiné z toho, že dohoda ve své obecné podobě platí od roku 1975, žádný vliv na výsledek sporu, protože čl. 85 odst. 1 Smlouvy zakazuje jak skutečné protisoutěžní účinky, tak čistě potenciální účinky, za předpokladu, že jsou dostatečně citelné (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. června 1981, *Salonia*, 126/81, Recueil, s. 1563, a rozsudek Soudu ze dne 24. října 1991, *Petrofina v. Komise*, T-2/89, Recueil, s. II-1087), což v projednávaném případě jsou, vzhledem k charakteristickým rysům trhu (viz bod 78 níže).
- ⁶² Tvrzení žalobkyně, že Komise, kterou zajisté tíží důkazní břemeno ohledně existence porušení čl. 85 odst. 1 Smlouvy, neprokázala právně dostačujícím způsobem protisoutěžní účinek sporné dohody, proto není opodstatněné. Žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

C – *K třetí skupině žalobních důvodů*

Co se týče prvního žalobního důvodu, vycházejícího z neexistence dohody ve smyslu čl. 85 odst. 1 Smlouvy

Stručný popis argumentace účastnic řízení

- 63 Podle žalobkyně mezi stranami nikdy neexistovala dohoda o „společném systému organizace území autorizovaných prodejců“. Po zavedení systému poštovních směrovacích čísel ve Spojeném království účastníci dohody změnili hranice území svých autorizovaných prodejců na základě seskupení poštovních obvodů. Avšak k této reorganizaci nedošlo na základě dohody mezi členy AEA, jejímž předmětem je usnadnění porovnávání jejich údajů. Jediným účelem reorganizace bylo přizpůsobit území autorizovaných prodejců příslušným poštovním obvodům, aby se zamezilo tomu, že některý z těchto obvodů bude součástí několika různých území autorizovaných prodejců. Každý člen poté zaslal SIL seznam poštovních směrovacích čísel, z nichž se skládají území jeho autorizovaných prodejců, a kromě souhrnu individuálních dohod se SIL neexistuje žádná jiná dohoda. Podle sdělení Komise o dohodách, rozhodnutích a jednáních ve vzájemné shodě týkajících se spolupráce mezi podniky (Úř. věst. 1968, C 75, s. 3) nemá takováto praxe za cíl ani za následek narušení hospodářské soutěže. Na tomto závěru nic nemění ani zapojení AEA, které vyplývá pouze z toho, že orgány Spojeného království nezasílají formuláře V55 přímo výrobcům nebo dovozcům. Zpráva AEA ze dne 31. srpna 1979, na niž se odvolává žalovaná, neprokazuje existenci žádného jednání ve vzájemné shodě. V rozporu s tím, co tvrdí žalovaná, si navíc účastníci dohody nebyli vědomi skutečnosti, že systém měl být oznámen Komisi. Na základě výše uvedené Sedmé zprávy o politice hospodářské soutěže účastníci dohody o výměně informací předpokládali, že tato dohoda neporušuje čl. 85 odst. 1 Smlouvy.
- 64 Komise tvrdí, že vůči podnikům nevznesla žádnou námitku, kterou by nezdůvodnila. V daném případě účastníkům dohody vytýká, že se za účelem vymezení hranic prodejních území svých autorizovaných prodejců dohodli na tom, že použijí poštovní směrovací čísla, která umožňují nejúčinnější využití informací získaných z formuláře V55. Jak vysvětluje bod 49 čtvrtý pododstavec rozhodnutí, pokud by účastníci dohody stanovili koncesovaná území na jiném základě, shromažďované informace by nebyly porovnatelné a analýza by nebyla tak přesná. Pokud by se účastníci dohody bývali neshodli na organizaci prodejních území svých autorizovaných prodejců na základě poštovních obvodů, SIL by nebyla schopna vypracovávat takové zprávy, jakou byla „analýza prodejů autorizovaných prodejců“, kterou si objednala Case Europe Limited.
- 65 Kromě toho má Komise za to, že dotčený systém výměny informací opravdu představuje dohodu ve smyslu čl. 85 odst. 1 Smlouvy v souladu s výše uvedeným sdělením Komise o dohodách, rozhodnutích a jednáních ve vzájemné shodě týkajících se spolupráce mezi podniky, v němž Komise uvádí, že je někdy složité rozlišovat mezi systémy výměny informací, které jsou neutrální z hlediska hospodářské soutěže, a systémy, které mohou spadat pod článek 85 Smlouvy. Podle Komise, která se v tomto bodě odvolává na zprávu AEA ze dne 31. srpna 1979, vyšetřování ukázalo, že od tohoto data si účastníci dohody byli vědomi, že dotčený systém výměny informací může spadat do působnosti článku 85, ačkoliv oznámení bylo učiněno až o devět let později, poté co se systém stal předmětem vyšetřování Komise.

Závěry Soudu

66 Jak již bylo uvedeno (viz bod 51 výše), Soud se domnívá, že poskytování informací shromážděných při příležitosti registrace každého z vozidel předpokládá dohodu, přinejmenším tichou, mezi dotýcnými hospodářskými subjekty za účelem vymezení hranic prodejních území autorizovaných prodejců odkazem na systém poštovních směrovacích čísel Spojeného království a rovněž institucionální rámec umožňující výměnu informací mezi těmito subjekty prostřednictvím oborového sdružení, kterého jsou členy. Při neexistenci takovéto dohody by totiž šířené informace nemohly být jejich adresáty využívány za stejných podmínek. Avšak tím, že subjekty účastníci se systému výměny informací o trhu se zemědělskými traktory ve Spojeném království takto sladily své jednání, omezily nutně svoji schopnost přijímat nezávislá rozhodnutí způsobem, který mohl mít následně vliv na hospodářskou soutěž mezi nimi. Za těchto podmínek žalobkyně nemůže tvrdit, že účastníci dohody o výměně informací neporušili ustanovení čl. 85 odst. 1 Smlouvy tím, že po vzájemné domluvě stanovili takové podrobnosti organizace příslušných prodejních území svých autorizovaných prodejců, jaké jsou popsány v bodě 49 rozhodnutí. Tvzení obsažená v tomto bodě nejsou v žádném případě v rozporu ani se zásadami stanovenými ve výše uvedeném sdělení Komise o dohodách, rozhodnutích a jednáních ve vzájemné shodě týkajících se spolupráce mezi podniky, ani s výše uvedenými třemi kritérii stanovenými Sedmou zprávou o politice hospodářské soutěže, která byla Komisí při posouzení legality sporného systému výměny informací dostatečně zohledněna.

67 Z předcházejícího vyplývá, že žalobní důvod vycházející z neexistence dohody mezi členy zúčastněnými na systému výměny informací ve smyslu čl. 85 odst. 1 Smlouvy musí být zamítnut.

Co se týče druhého žalobního důvodu, vycházejícího z toho, že z šíření údajů o prodejkách každého jednotlivého soutěžitele nevyplývá žádné narušení hospodářské soutěže

68 Tento druhý žalobní důvod obsahuje tři části. V tomto ohledu se totiž žalobkyně opírá zprvu o neexistenci omezení hospodářské soutěže vyplývajícího z údajného „zabránění skryté soutěži“, zadruhé o neexistenci omezení hospodářské soutěže vyplývajícího z údajného posílení překážek v přístupu na trh, kterým čelí soutěžitelé, kteří nejsou účastníky dohody, a zatřetí o neexistenci dopadu na hospodářskou soutěž vyplývajícího ze schůzek výboru AEA.

Co se týče první části žalobního důvodu, vycházející z neexistence omezení hospodářské soutěže v důsledku údajného „zabránění skryté soutěži“

Stručný popis argumentace účastnic řízení

69 Žalobkyně tvrdí, že závěr Komise, podle kterého je dotčený trh trhem velmi koncentrovaným, na němž je hospodářská soutěž zeslabena, spočívá na věcně nesprávných skutkových zjištěních a nemůže poskytovat oporu hypotéze úzkého oligopolního trhu, ze které rozhodnutí vychází. Ve skutečnosti by měl být trh kvalifikován jako široký oligopol. Žalobkyně tvrdí, že ačkoliv v roce 1990 společný podíl čtyř výrobců na trhu představoval přibližně 75 % trhu, tito výrobci trh neovládali. Pouhé zjištění existence významného společného podílu na trhu nepostačuje k prokázání existence společného dominantního postavení, neboť zbytek

trhu je rozdělen zhruba mezi 40 podniků, které distribuují okolo 500 různých modelů.

70 Podobně je stíženo nesprávností skutkových zjištění i tvrzení Komise, že účastníci dohody jsou „velkými dodavateli“ na trzích ostatních členských států. Ačkoliv je pravda, že všichni účastníci dohody působí v ostatních členských státech, ne všichni jsou „velkými dodavateli“.

71 Kromě toho neexistuje podstatný rozdíl mezi tržními podíly účastníků dohody a tržními podíly nečlenů. Tvrzení Komise, podle kterého čtyři největší výrobci ovládají trh, není slučitelné s rozhodnutím ze dne 8. února 1991 přijatým Komisí v rámci kontroly fúze Fiat/Ford New Holland podle nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (revidované znění vyhlášené v Úř. věst. 1990, L 257, s. 13), protože toto rozhodnutí nekonstatovalo existenci společného dominantního postavení.

72 V každém případě existence úzkého oligopolu nutně nezpůsobuje omezení hospodářské soutěže, jak to ostatně Komise připustila ve své Patnácté zprávě o politice hospodářské soutěže zveřejněné v roce 1986 (s. 231, bod 267). Přístup na trh není příliš složitý, jak to potvrzuje přítomnost subjektů nově vstupujících na trh, které nabízejí téměř kompletní sortiment výrobků. V rámci kontroly spojování podniků Komise ostatně několikrát připustila, že podnik, i když drží vysoké podíly na trhu, není schopen trh ovládat, pokud malé překážky či neexistence překážek činí hospodářskou soutěž pravděpodobnou. Kromě toho není přesné tvrdit, jak to činí rozhodnutí, že dovoz z třetích zemí je nevýznamný.

73 Podle žalobkyně je povaha vyměňovaných informací zásadní z pohledu otázky, zda je systém výměny informací v rozporu s čl. 85 odst. 1 Smlouvy. V projednávaném případě se vyměňované informace týkají výhradně minulého chování a neodhalují žádné budoucí chování. Nesnižují ani míru nejistoty, pokud jde o předvídaní tohoto chování. Kromě toho nelze přímo ani nepřímo z informací šířených SIL získat žádnou informaci ohledně účtovaných cen. Individualizace údajů sama o sobě nepostačuje k tomu, aby systém výměny informací spadl do působnosti čl. 85 odst. 1 Smlouvy. Je navíc nutné, aby se vyměňované informace týkaly obchodního tajemství, jak to Komise výslovně uvedla ve své výše zmíněné Sedmé zprávě o politice hospodářské soutěže. Údaje, které jsou základem informací předávaných ze strany SIL, však v žádném případě obchodní tajemství nepředstavují.

74 Žalobkyně konečně tvrdí, že analýza trhu se zemědělskými traktory ve Spojeném království nejenže nepotvrzuje, že zvýšení transparentnosti trhu narušilo hospodářskou soutěž na něm, ale navíc ukazuje, že ji zintenzívnilo. To je potvrzeno změnami tržních podílů a také cen, které prokazují, že během určitého časového období existovala skutečná hospodářská soutěž. Dále, tvrzení Komise, podle kterého má transparentnost trhu dopad na politiku slev a rabatů, je mylné. Kupující jsou mocní, dobře organizovaní, schopní vyvíjet nátlak a výborně informovaní. Věrnost značce je pouze relativní. Je nesprávné tvrdit, že se sledují paralelní dovozy, protože SIL přestala účastníkům dohody zasílat formulář V55/5. Celkově vzato Komise přecenila transparentnost mezi dodavateli a z této transparentnosti těží rovněž kupující. Konečně, sporný systém výměny informací by se mohl rovnat koluzivnímu jednání pouze tehdy, pokud by byly splněny dvě podmínky, a to, zaprvé, že by

umožňoval identifikaci soutěžitelů, a zadruhé, že by usnadňoval odvetná opatření. Z důvodu neúplnosti šířených informací systém nemůže zabraňovat „skryté soutěži“; kromě toho neexistuje žádný důkaz, že usnadnil odvetná opatření.

75 Závěrem žalobkyně tvrdí, že předložila dostatečné důkazy, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení ve své analýze trhu se zemědělskými traktory ve Spojeném království. Na základě konzultací s prof. Albachem a na základě svých vlastních zjištění dochází žalobkyně k závěru, že relevantní trh je širokým oligopolním trhem s nestejnorodými výrobky, na kterém se souhrnné tržní podíly hlavních dodavatelů snížily a na kterém se objevily nově příchozí subjekty. Jedná se o trh, na němž je cenová soutěž „nelítostná“ a kde existuje velký soutěžní tlak ze strany zákazníků vzhledem k narůstajícímu vývozu od výrobců z třetích zemí. Navíc značnou část vyjádření žalobkyně k tomuto bodu Komise nepopřela.

76 Komise tvrdí, že transparentnost mezi kupujícím a prodávajícím sice může prospívat hospodářské soutěži, ale v případě předmětného systému výměny informací tomu tak není. V tomto případě nemá systém výměny informací za účel zvýšit transparentnost vztahů mezi kupujícím a prodávajícím, ale transparentnost mezi prodávajícími. Tento závěr je odůvodněný jak ve světle okolností případu, tak ve světle právní a hospodářské teorie a praxe. Žalobkyně dospěla k analýze fungování trhu, která se liší od analýzy provedené Komisí, jelikož nerozlišovala mezi transparentností vůči spotřebitelům a transparentností mezi dodavateli. Trh se zemědělskými traktory ve Spojeném království ve skutečnosti není masovým trhem. Jedná se rovněž o stagnující či klesající trh, jakož i o trh vysoce koncentrovaný. V tomto ohledu žalobkyně nijak neprokázala, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení podmínek fungování trhu.

77 Podle Komise je omezení hospodářské soutěže vyplývající z dohody dostatečně prokázáno, takže nebylo nutné zjišťovat existenci vědomého souběžného chování za účelem prokázání, že dohoda omezuje hospodářskou soutěž. Celkově vzato se Komise domnívá, že žalobkyně nemůže uplatňovat, že dohoda a Data System hospodárněji plní určitou funkci, které by se strany mohly zhostit individuálně.

Závěry Soudu

78 Co se týče posouzení relevantního trhu jako oligopolu, kritika žalobkyně směřující proti analýze Komise, podle které trh ovládají čtyři podniky představující 75 až 80 % trhu, musí být odmítnuta, protože tabulka 2 přiložená ke znaleckému posudku prof. Neumanna znázorňující vývoj tržních podílů jednotlivých obchodníků, které předložila sama žalobkyně v příloze 17 své žaloby, dokládá stálost hlavního charakteristického rysu trhu, jmenovitě jeho silně oligopolní povahy. Z tohoto dokumentu totiž vyplývá, že souhrnný podíl čtyř hlavních dodavatelů na trhu dosáhl 77,7 % v roce 1990 oproti 69,2 % v roce 1975. Pozorné pročtení tohoto dokumentu navíc v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, odhalí relativní stabilitu individuálních postavení hlavních obchodníků, pokud se odhlédne od žalobkyně samotné, jejíž podíl na trhu se v průběhu tohoto období ztrojnásobil. Ovšem jak Komise právem uplatňuje, tento izolovaný případ proniknutí na trh ze strany mocného amerického výrobce nemůže zeslabit závěr žalované, že trh se vyznačuje relativní stabilitou postavení soutěžitelů a silnými překážkami vstupu.

79 Tyto překážky souvisí zejména s nutností, aby nový soutěžitel disponoval dostatečně hustou distribuční sítí. V tomto ohledu z vyšetřování vyplývá, jak to uvádí rozhodnutí zejména v bodech 35, 38 a 51, že dovoz zemědělských traktorů s výkonem vyšším než 30 koňských sil do Spojeného království je omezený, což potvrzuje též zpráva týkající se odvětví zemědělského vybavení v Evropském společenství, kterou předložila Komise v rámci odpovědi na písemnou otázku položenou Soudem. Konečně, tento závěr není zpochybněn rozбором struktury zbytkové nabídky, jejíž extrémní roztržitost posiluje postavení zaujímaná největšími podniky, v protikladu k tomu, co tvrdí žalobkyně.

80 Celkově má Soud za to, že posouzení Komise, které vzhledem k dostatečnému stupni stejnorodosti výrobků správně definovalo relevantní trh jako trh se zemědělskými traktory ve Spojeném království, vykazující charakteristické rysy uzavřeného oligopolu, netrpí žádnou zjevnou chybou a že v tomto ohledu se žalobkyně nemůže v žádném případě s úspěchem dovolávat výše uvedené Patnácté zprávy o politice hospodářské soutěže, ve které se Komise při příležitosti analýzy finančních operací uskutečněných v letech 1984 až 1985 omezila na konstatování, že neexistuje automatický vztah mezi úrovní koncentrace a intenzitou hospodářské soutěže.

81 Co se dále týče povahy vyměňovaných informací, Soud má na jedné straně za to, že v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, mají informace, o které se jedná, a které se vztahují zejména k prodejm uskutečněným na území každého jednotlivého autorizovaného prodejce v distribuční síti, povahu obchodního tajemství. To ostatně připouští i sami účastníci dohody, kteří stanovili přísné podmínky, za jakých mohou být obdržené informace předávány třetím osobám, zejména členům jejich distribuční sítě. Na straně druhé Soud připomíná, že jak bylo uvedeno výše (viz bod 51), sporná výměna informací s ohledem na svou periodicitu a systematickou povahu způsobuje, že daný obchodník může o to lépe předvídat chování svých konkurentů, s přihlédnutím k charakteristickým rysům relevantního trhu, jak byly analyzovány výše, neboť snižuje, nebo dokonce odstraňuje míru nejistoty ohledně fungování trhu, která by při neexistenci takovéto výměny informací přetrvávala, a v tomto ohledu se žalobkyně nemůže účinně dovolávat skutečnosti, že vyměňované informace se netýkají cen nebo že se vztahují k minulým prodejm. Z toho vyplývá, že první část žalobního důvodu, vycházející z neexistence omezení hospodářské soutěže v důsledku údajného „zabránění skryté soutěži“, musí být zamítnuta.

Co se týče druhé části žalobního důvodu, vycházející z neexistence omezení hospodářské soutěže vyplývajícího z údajného posílení překážek v přístupu na trh, kterým čelí výrobci, kteří nejsou účastníky dohody

Stručný popis argumentace účastnic řízení

82 Tvrzení Komise, podle kterého dotčený systém výměny informací omezuje také hospodářskou soutěž mezi výrobci, kteří jsou účastníky, a výrobci, kteří jimi nejsou, neboť umožňuje prvně jmenovaným bránit druhým jmenovaným v přístupu na trh, je podle žalobkyně nesprávné. Systém je otevřený bez diskriminace všem výrobcům či dovozcům, kteří ve Spojeném království prodávají nové traktory. Nárůst počtu obchodníků stejně tak jako postavení dosažená některými z nich ukazují, že trh je ve skutečnosti otevřený. Navíc podrobné informace o fungování trhu jsou pro nově

vstupujícího soutěžitele cenné. Příklad žalobkyně dostatečně názorně ukazuje, že v rozporu s tím, co tvrdí Komise, může malý obchodník soutěžit s většími.

- 83 Podle Komise posudek prof. Neumanna ukazuje, že zvýšení počtu subjektů vstoupivších na trh, jehož se žalobkyně dovolává, aby zpochybnila analýzu Komise, že přístup na relevantní trh je složitý, samo o sobě nic nedokazuje. Důležitou otázkou je, zda se nově vstoupivší subjekty mohou na trhu udržet a zda jsou schopné získat významný tržní podíl. V projednávaném případě tomu tak není.

Závěry Soudu

- 84 Soud má za to, že v rozporu s názorem žalobkyně Komise v bodech 44 až 48 rozhodnutí správně tvrdí, že ať už subjekt hodlající proniknout na trh se zemědělskými traktory ve Spojeném království přijme jakékoliv rozhodnutí a bez ohledu na to, zda se stane účastníkem dohody či nikoliv, tato dohoda je pro něj nutně nepříznivá, nezávisle na tom, zda je systém výměny informací vzhledem ke svým nízkým nákladům a pravidlům týkajícím se členství v zásadě otevřený všem. Dotyčný hospodářský subjekt se totiž buď nestane účastníkem dohody o výměně informací, a na rozdíl od svých konkurentů se tak připraví o vyměňované informace a o zvlášť spolehlivý zdroj znalostí o trhu, nebo se účastníkem dohody stane, a potom bude jeho obchodní strategie okamžitě prozrazena všem jeho konkurentům skrze informace, které dostávají (viz bod 52 výše). V tomto ohledu není důležité, že počet subjektů vstupujících na relevantní trh je ve skutečnosti vysoký. Druhá část žalobního důvodu, vycházející z toho, že sporný systém výměny informací není diskriminační vůči novým soutěžitelům usilujícím o proniknutí na trh se zemědělskými traktory ve Spojeném království, musí být za těchto podmínek zamítnuta.

Co se týče třetí části žalobního důvodu, vycházející z neexistence omezení hospodářské soutěže vyplývajícího ze schůzek AEA

Stručný popis argumentace účastnic řízení

- 85 Podle žalobkyně je tvrzení Komise, že AEA poskytuje svým členům místo pro kontakty usnadňující politiku vysokých cen, nesprávné. Jedná se o pouhé tvrzení, které se nezakládá na žádných věcně prokázaných skutečnostech a které je v rozporu s výkladem přijatým Komisí v jejím výše zmíněném sdělení o dohodách, rozhodnutích a jednáních ve vzájemné shodě týkajících se spolupráce mezi podniky. Jediným účelem schůzek členů AEA je diskuse o technických a administrativních problémech spojených s fungováním předmětného systému výměny informací; Komise dále nezohlednila skutečnost, že členové AEA se rozhodli, že v budoucnu již nebudou pořádat setkání týkající se systému výměny informací vyjma setkání ad hoc určených k řešení čistě administrativních problémů souvisejících s jeho provozem.
- 86 Komise za účelem posouzení opodstatněnosti této poslední části žalobního důvodu pouze odkazuje Soud na historii dohody a na dokumenty uvedené v bodě 22 rozhodnutí. Uznává, že Data System počítá s pořádáním ad hoc setkání za účelem řešení administrativních otázek týkajících se provozu systému, a nikoli s pravidelnými schůzkami.

Závěry Soudu

87 Soud připomíná, že v bodě 35 rozhodnutí Komise vysvětluje, že v rámci posouzení legality sporného systému výměny informací ve světle článku 85 Smlouvy zohlednila „skutečnost, že se členové pravidelně scházejí v rámci výboru AEA, který pro ně představuje kontaktní místo“, a že v bodě 52 rozhodnutí vysvětluje, že „zvýšením transparentnosti na vysoce koncentrovaném trhu a posílením soudržnosti mezi hlavními dodavateli na tomto trhu prostřednictvím pravidelných a tajných kontaktů je možné udržovat na dotyčném trhu obecně vysokou cenovou hladinu, přestože mezi jednotlivými výrobky nabízenými na trhu přetrvávají cenové rozdíly“. Jak již bylo řečeno (viz body 51 a 65 výše), Soud má za to, že poskytování informací shromážděných při registraci každého z vozidel dodavatelům předpokládá existenci institucionálního rámce umožňujícího výměnu informací mezi subjekty prostřednictvím oborového sdružení, kterého jsou členy. Tím, že subjekty účastníci se systému výměny informací o trhu se zemědělskými traktory ve Spojeném království takto sladily své jednání, omezily nutně svou schopnost přijímat nezávislá rozhodnutí způsobem, který mohl mít následně vliv na hospodářskou soutěž mezi nimi. Za těchto podmínek žalobkyně nemůže tvrdit, že se účastníci dohody o výměně informací v rámci oborového sdružení, kterého jsou členy, nedohodli na určitých pravidlech organizace sporné výměny informací, a takovýto závěr není nijak v rozporu se zásadami stanovenými ve výše uvedeném sdělení Komise o dohodách, rozhodnutích a jednáních ve vzájemné shodě týkajících se spolupráce mezi podniky. Nicméně je třeba podotknout, že ne každý kontakt uskutečněný v rámci AEA musí být nutně považován za neslučitelný s čl. 85 odst. 1 Smlouvy a že Komise nikdy netvrdila opak.

88 Z toho vyplývá, že třetí část žalobního důvodu, vycházející z neexistence jednání ve vzájemné shodě v rámci AEA, musí být zamítnuta a že žalobní důvod vycházející z toho, že z šíření údajů o prodeji každého jednotlivého soutěžitele nevyplývá žádné narušení hospodářské soutěže, musí být jako takový zamítnut.

Co se týče třetího žalobního důvodu, vycházejícího z toho, že z šíření údajů o prodeji autorizovaných prodejců každého z účastníků dohody nevyplývá žádné narušení hospodářské soutěže

89 Tento třetí žalobní důvod obsahuje dvě části. V rámci první části žalobního důvodu žalobkyně zpochybňuje, že je možné prostřednictvím sporného systému výměny informací zjistit prodeje určitého soutěžitele. V rámci druhé části tvrdí, že sporný systém výměny informací nemůže bránit činnosti autorizovaných prodejců ani paralelním dovozům.

Co se týče první části žalobního důvodu, vycházející z toho, že neexistuje nebezpečí, že by byly zjištěny prodeje určitého soutěžitele

Stručný popis argumentace účastnic řízení

90 Podle žalobkyně rozhodnutí tvrdí, že pod úrovní minimálního počtu deseti prodaných jednotek lze jednoduchým porovnáním mezi prodeji v určitém území a prodeji dotyčného podniku zjistit objem prodejů uskutečněných jednotlivými soutěžiteli. Avšak tento počet deseti jednotek je nesrozumitelný a v rozhodnutí nebylo zjištěno,

do jaké míry se na dotčený systém výměny informací vztahuje čl. 85 odst. 1 Smlouvy. S odkazem na výše uvedený rozsudek Sociétés technique minière žalobkyně uplatňuje, že za účelem posouzení legality systému výměny informací o trhu se zemědělskými traktory z hlediska článku 85 Smlouvy je třeba brát v úvahu pouze dopady na hospodářskou soutěž, které ze systému výměny informací skutečně vyplývají, a nikoliv čistě potenciální dopady. Takovéto skutečné dopady však nebyly v rozhodnutí nijak prokázány. Žalobkyně dodává, že tvrzení Komise, podle kterého údaje týkající se prodejů vlastních autorizovaných prodejců umožňují zjistit prodeje každého ze soutěžitelů, je nesprávné. Uplatňuje, že tvrzení žalované, podle kterého informace týkající se prodejů autorizovaných prodejců umožňují vyvíjet na tyto prodejce nátlak, svědčí o neznalosti obchodních zvyklostí.

- ⁹¹ Podle Komise se kritika žalobkyně snaží prokázat, že kritérium deseti prodaných jednotek, použité v bodě 54 rozhodnutí, není srozumitelné. Komise uvádí, že její pozornost upoutala velká podrobnost dostupných informací, které se týkaly velmi krátkých časových období a vztahovaly se k maloobchodním prodejm soutěžitelů členěným podle výrobku a zeměpisné oblasti. V rozporu s tvrzením žalobkyně bod 61 rozhodnutí neuvádí, že pouhé nebezpečí identifikace prodaných vozidel postačuje k zákazu šíření údajů o vlastních prodejkách každého z účastníků dohody, protože účinek dohody musí být posuzován podle toho, jaký by byl stav hospodářské soutěže, pokud by tato dohoda neexistovala.

Závěry Soudu

- ⁹² Soud připomíná, že článek 85 Smlouvy zakazuje kartelové dohody, které mají protisoutěžní cíl či výsledek. V projednávané věci se netvrdí, že dotčený systém výměny informací má protisoutěžní cíl. Za těchto podmínek může být systém případně napaden pouze na základě svého dopadu na trh (viz, a contrario, rozsudek Soudního dvora ze dne 13. července 1966, Consten a Grundig v. Komise, 56/64 a 58/64, Recueil, s. 429). Podle ustálené judikatury je v takovémto případě třeba pro posouzení případných protisoutěžních účinků dohody zjistit, jaký by byl skutečný stav hospodářské soutěže, „pokud by sporná dohoda neexistovala“ (výše uvedený rozsudek Sociétés technique minière). V tomto ohledu nemá okolnost, že žalovaná není schopna prokázat, že sporný systém výměny informací má skutečný protisoutěžní účinek na trhu se zemědělskými traktory ve Spojeném království, žádný vliv na výsledek sporu, protože čl. 85 odst. 1 Smlouvy zakazuje jak skutečné protisoutěžní účinky, tak čistě potenciální účinky, za předpokladu, že jsou dostatečně významné. V daném případě tomu tak je vzhledem k charakteristickým rysům trhu, jak byl analyzován výše (viz body 78 a 80), k povaze vyměňovaných informací (viz bod 81 výše) a k okolnosti, že v určitých případech nejsou šířené informace dostatečně agregované, takže umožňují identifikaci prodejů. Proto žalobkyně nemůže důvodně tvrdit, že Komise, která byla oprávněna, aniž by se dopustila zjevně nesprávného posouzení, stanovit deset jednotek coby počet prodaných vozidel na daném koncesovaném území, pod jehož úrovní je již možné identifikovat prodeje uskutečněné každým ze soutěžitelů, neprokázala právně dostačujícím způsobem, že v tomto rozsahu sporný systém výměny informací spadá do působnosti čl. 85 odst. 1 Smlouvy.

93 Z předcházejícího vyplývá, že první část žalobního důvodu, vycházející z toho, že neexistuje nebezpečí, že by byly zjištěny prodeje uskutečněné každým ze soutěžitelů, musí být zamítnuta.

Co se týče druhé části žalobního důvodu, vycházející z toho, že neexistuje nebezpečí, že by byla omezována činnost autorizovaných prodejců nebo paralelní dovozy

Stručný popis argumentace účastnic řízení

94 Podle žalobkyně rozhodnutí tvrdí, že informace obdržené od SIL, které se týkají prodejů uskutečněných každým jednotlivým účastníkem dohody, umožňují výrobcům vyvíjet nátlak na autorizované prodejce, a tím umožňují omezit hospodářskou soutěž v rámci jedné značky. Tvrzení Komise tak vychází z toho, že informace šířené ze strany SIL a týkající se prodejů každého jednotlivého soutěžitele mohou být zneužity. Nicméně důkaz o skutečném zneužití neexistuje. Šířené informace ve skutečnosti umožňují hodnotit činnost autorizovaných prodejců, stanovovat jim cíle a ověřovat plnění těchto cílů. Stejně tak rozhodnutí nesprávně uvádí, že obdržené informace se používají k dohledu nad paralelními dovozy. Protože od 1. září 1988 SIL přestala účastníkům dohody zasílat kopii formuláře V55/5, závěr Komise se týká minulé doby. Nicméně tím, že v rámci posouzení legality systému výměny informací přihlížela k dopadům zaslání formuláře V55/5, ačkoliv toto bylo ukončeno k 1. září 1988, se Komise dopustila zneužití pravomoci.

95 Komise odpovídá, že co se týče hospodářské soutěže mezi značkami, sporný systém výměny informací umožnil identifikaci prodejů každého jednotlivého soutěžitele. Co se dále týče hospodářské soutěže v rámci jedné značky, slyšení před Komisí ukázalo, jak by bylo možné racionalizovat území autorizovaného prodejce, aby byly omezeny prodeje uskutečňované na tomto území jinými autorizovanými prodejci. Komise rovněž odmítá stížnost, že zneužila svou pravomoc, a dodává, že shledala, že informace týkající se čísla podvozku vozidla a data registrace každého prodaného traktoru nejsou nezbytné k ověření oprávněnosti nároků ze záruky a nároku na bonus; takovéto informace napomáhají ke zjištění původu a místa určení každého traktoru.

Závěry Soudu

96 Co se týče zaprvé posouzení dopadu sporného systému výměny informací na hospodářskou soutěž v rámci značky, Soud má za to, že nezávisle na tom, zda jeden nebo více členů účastnicích se dohody o výměně informací skutečně využívalo předmětný systém ke sledování činnosti vlastní distribuční sítě, byla Komise oprávněna se domnívat, aniž by se dopustila nesprávného právního posouzení či zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu věci, že sporný systém výměny informací, který takovéto sledování umožňuje tím, že výrobci pravidelně poskytuje podrobné informace o všech prodejích uskutečněných na území každého z jeho autorizovaných prodejců, je v tomto rozsahu v rozporu s čl. 85 odst. 1 Smlouvy, protože členům umožňuje, v kontextu dohody jako celku, aby každému ze svých autorizovaných prodejců poskytovali absolutní územní ochranu.

97 Zadruhé, pokud jde o posouzení dopadu sporného systému výměny informací na paralelní dovozy zemědělských traktorů do Spojeného království, Soud má za to, že

Komise v bodech 55 a 56 rozhodnutí správně uvádí, že nejméně do 1. září 1988, tj. do dne, kdy SIL přestala podnikům zasílat kopii formuláře V55/5, sporný systém výměny informací umožňoval tyto dovozy sledovat prostřednictvím čísla podvozku vozidla, které předtím výrobce uvedl na formuláři V55/5. Za těchto podmínek není, v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, nijak prokázáno, že Komise použila své pravomoci k jinému účelu, než ke kterému jí byly svěřeny, a námitka vycházející ze zneužití pravomoci tak musí být zamítnuta.

- 98 Z toho vyplývá, že argument vycházející z toho, že neexistuje nebezpečí, že by byla omezována činnost autorizovaných prodejců nebo paralelní dovozy, musí být odmítnut, a že v důsledku toho musí být zamítnut i samotný žalobní důvod vycházející z neexistence narušení hospodářské soutěže vyplývajícího z šíření údajů o prodeji autorizovaných prodejců každého z účastníků dohody.

Co se týče čtvrtého žalobního důvodu, vycházejícího z neexistence vlivu na obchod mezi členskými státy

Stručný popis argumentace účastnic řízení

- 99 Podle žalobkyně rozhodnutí chybně uvádí, že tím, že sporný systém výměny informací zeslabuje hospodářskou soutěž, ovlivňuje nutně objem dovozu do Spojeného království. Komise totiž nepřihlédla ke skutečnosti, že neexistenci paralelních dovozů lze vysvětlit tím, že ceny účtované ve Spojeném království jsou nižší než ceny účtované v kontinentální Evropě. Z toho vyplývá, že pouhá možnost, že budou narušeny činnosti autorizovaných prodejců a paralelní dovozy, není s to dostatečně významně ovlivnit obchod uvnitř Společenství. Čistá spekulace Komise o účincích možného ovlivnění obchodu uvnitř Společenství není v souladu s požadavky judikatury stanovenými v tomto ohledu. Konečně, žalovaná není z pouhé skutečnosti, že žalobkyně nevyrábí traktory ve Spojeném království, oprávněna vyvozovat, že její členství v systému výměny informací ovlivňuje obchod uvnitř Společenství.

- 100 Komise odkazuje Soud na body 57 a 58 rozhodnutí, v nichž shledává, že John Deere Limited veškeré traktory, které prodává na území Spojeného království, dováží. Jiní účastníci dohody o výměně informací rovněž dováží velkou část svých prodejů. Tato situace dovoluje Komisi vyvodit závěr, že omezení hospodářské soutěže způsobené systémem výměny informací o registracích má nutně vliv na obchodní toky mezi Spojeným královstvím a zbytkem společného trhu.

Závěry Soudu

- 101 Soud má za to, že s přihlédnutím na jedné straně k charakteristickým rysům relevantního trhu, jak byly analyzovány výše (viz bod 78), a na straně druhé k okolnosti, že hlavní dodavatelé přítomní na tomto trhu působí na celém území společného trhu, Komise správně v bodě 57 rozhodnutí shledala, že „systém výměny informací, který umožňuje podrobně zjistit přesný objem prodejů a tržní podíly dodavatelů představujících 88 % vnitrostátního trhu [...] je způsobitelný podstatně ovlivnit obchod mezi členskými státy, neboť tím, že zeslabuje hospodářskou soutěž, nutně ovlivňuje objem dovozu do Spojeného království“ (viz rozsudek Soudu ze dne 28. dubna 1994, AWS Benelux v. Komise, T-38/92, Recueil, s. II-211). Argument

žalobkyně, podle kterého lze omezení dovozu zemědělských traktorů do Spojeného království vysvětlit konkurenceschopnějšími cenami na vnitrostátním trhu, není nijak podpořen písemnostmi ve spise. Ačkoliv vyšetřování před zahájením soudního řízení neumožnilo prokázat, že sporná praxe mohla napomáhat udržování vyšších cen na vnitrostátním trhu, jak tvrdí rozhodnutí, písemnosti ve spise, zejména ceníky předložené žalobkyní jako příloha 20 její žaloby, stejně tak neprokazují, že ceny zemědělských traktorů na trhu ve Spojeném království byly skutečně nižší než ceny uplatňované na trzích v kontinentální Evropě.

- 102 Z předchozího vyplývá, že žalobní důvod vycházející z neexistence významného ovlivnění obchodu uvnitř Společenství musí být zamítnut.

Co se týče pátého žalobního důvodu, vycházejícího z toho, že bylo nesprávně odmítnuto použít čl. 85 odst. 3 Smlouvy

Stručný popis argumentace účastnic řízení

- 103 Podle žalobkyně, i když se připustí, že dohoda spadá do působnosti čl. 85 odst. 1 Smlouvy, rozhodnutí chybně nepřipouští použití odstavce 3 téhož článku, protože sporný systém výměny informací přináší značné výhody hospodářské soutěži. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, zaprvé, že Komise připustila, že dotčený systém výměny informací přispívá ke zlepšení výroby a distribuce; zadruhé že spotřebitel má spravedlivý podíl na výhodách plynoucích z tohoto systému; zatřetí že systém nepůsobí žádné omezení hospodářské soutěže, které není nezbytné, neboť při absenci takového systému výměny by bylo možné informace shromažďovat jen s mnohem vyššími náklady, a tyto by tak byly dostupné pouze velkým podnikům; a konečně začtvrté že sporný systém nevylučuje veškerou hospodářskou soutěž mezi podniky. Podle žalobkyně tak systém výměny informací splňuje podmínky pro udělení výjimky. Proto se žalobkyně domnívá, že posouzení Komise je zjevně nesprávné.

- 104 Komise má za to, že neexistuje žádný důkaz, který by dovoloval soudit, že její závěr o nepoužitelnosti čl. 85 odst. 3 Smlouvy na tento případ je zjevně nesprávný. Argument žalobkyně, podle kterého Komise uznala určité výhody plynoucí z dohody, je založen na chybném pochopení bodu 60 rozhodnutí. Komise tvrdí, že z kritizovaného systému výměny informací, který zdaleka není prospěšný spotřebitelům, těží výhradně dodavatelé. Zdůrazňuje, že rozhodnutí uvádí, že tím, že účastníci dohody nechávají kolovat informace o tržních podílech různých výrobců, snižují míru nejistoty, která existuje ohledně fungování trhu. Tato znalost trhu umožňuje každému účastníku dohody o výměně informací neutralizovat jakoukoliv iniciativu podniknutou některým z ostatních účastníků. Komise rovněž nikdy nepřipustila, že výměna novějších a podrobných informací je nezbytná k dosažení obchodních cílů účastníků dohody nebo že tato výměna poskytuje zvláště třetím osobám výhody, které by mohly vyvažovat její omezující účinky vůči hospodářské soutěži. Rozhodnutí netvrdí, že dohoda vylučuje veškerou hospodářskou soutěž. Soudí však, že dohoda snižuje nejistotu, pokud jde o přesný cíl, sílu a rozsah útoků konkurence. Komise má za to, že informace potřebné pro plánování činnosti obchodníka působícího na trhu se zemědělskými traktory ve Spojeném království mohou být čerpány z informací týkajících se samotného tohoto podniku a ze souhrnných údajů o odvětví, které nemusí být nutně tak podrobné jako výkazy, které by se nadále předávaly v rámci Data System.

Závěry Soudu

- ¹⁰⁵ Soud úvodem připomíná, že podle ustálené judikatury jsou čtyři podmínky, kterými čl. 85 odst. 3 Smlouvy podmiňuje udělení individuální výjimky dohodě, která byla řádně oznámena Komisi, kumulativní, takže pokud jedna z nich není splněna, může Komise právoplatně zamítnout žádost, která jí byla předložena. Soud dále připomíná, že je především na podnikcích, které oznamují dohodu s cílem získat od Komise individuální rozhodnutí o výjimce, aby jí poskytly důkazy, že dohoda splňuje podmínky stanovené v čl. 85 odst. 3 Smlouvy (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. ledna 1984, VBVB a VBVB v. Komise, 43/82 a 63/82, Recueil, s. 19; rozsudek Soudu ze dne 9. července 1992, Publishers Association v. Komise, T-66/89, Recueil, s. II-1995). V projednávaném případě rozhodnutí shledává, že omezení hospodářské soutěže vyplývající z výměny informací nejsou nezbytná, protože „údaje týkající se vlastní společnosti a souhrnné údaje za odvětví jsou dostačující k působení na trhu se zemědělskými traktory“ ve Spojeném království. Toto konstatování, uvedené v bodě 62 rozhodnutí v souvislosti s prvním oznámením, je zopakováno v bodě 65 v souvislosti s druhým oznámením. Žalobkyně neprokazuje, že omezení hospodářské soutěže vyplývající ze systému výměny informací, jak byla analyzována výše (viz zejména body 93, 97 a 98), jsou nezbytná, zvláště s ohledem na cíl přispět k hospodářskému rozvoji a cíl spravedlivého rozdělení výhod. Žalobkyně se navíc nemůže užitečně dovolávat toho, že subjekty působící na trhu se zemědělskými traktory ve Spojeném království by bez sporného systému mohly získávat informace rovnocenné těm, které poskytuje tento systém, z průzkumů trhu; takové informace by byly především opožděné, izolované a ne tak pravidelné jako informace poskytované sporným systémem, aniž je vůbec třeba zmiňovat náklady na získání přístupu k takovýmto informacím. Proto systém výměny informací, který nesplňuje zvláště třetí ze čtyř podmínek stanovených v čl. 85 odst. 3 Smlouvy, nevyhovuje tomuto ustanovení.
- ¹⁰⁶ Z předcházejícího vyplývá, že žalobní důvod vycházející z toho, že Komise nesprávně zamítla žádost o udělení individuální výjimky, která jí byla předložena, musí být zamítnut, a tudíž že musí být zamítnuta i žaloba jako taková.

K nákladům řízení

- ¹⁰⁷ Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístež uložit jí náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se zamítá.
- 2) Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.